

จิตใจที่กล้าหาญกับรสนิยมของนักปราชญ์
แสงจันทร์ที่ส่องนอกหน้าต่างกับเหล่าที่ส่งกลิ่นหอม
เพื่อนที่รู้จักกับรอยยิ้มของหญิงสาวที่สรวลราวกับหิมะ
เป็นกฎที่คาดโนว่าจะต้องรักษา

- บันทึกกาลโนว่า ๑

ชายหนุ่มคนนั้นนั่งรับแสงแดดที่ส่องผ่านจากหน้าต่างด้านหนึ่ง ด้วยดวงตาเบิกโพลง ราวกับที่กำลังรอคอยใครสักคนอยู่ หญิงสาวสองคนที่นั่งโต๊ะข้างๆ กำลังกระซิบกระซาบอะไรบางอย่างต่อกัน พลางมองใบหน้าที่หล่อเหลาราวกับภาพวาดจนไม่อาจปิดปากลงได้ แต่แล้วอยู่ๆ พวกเธอก็ลุกขึ้นเหมือนไม่อาจอดทนอีกต่อไป ตรงเข้าไปหาผู้ชายคนนั้น การเข้าไปของหญิงสาวทำให้ใบหน้าที่ของชายหนุ่มที่สุขุมเยือกเย็นดูสดใสขึ้น เขยรอยยิ้มแห่งการต้อนรับเป็นอย่างดี

"ฮาคอยยังไม่มาอีกเหรอ"

"คงมาแล้วละ สาวๆ เพียงอย่างนี้ ลองหาดูอีกครั้งแล้วกัน คงจะมุด

อยู่แถวๆ นั้นแหละ"

เพื่อนๆ ต่างหมุนตัวมองไปรอบๆ ถ้าให้เดา เพื่อนของเขาคงจะยืนอยู่ในที่ที่สว่างจ้าตรงนั้น ฮาคยงที่อยู่ในหมู่สาวๆ พวกนั้นช่างดูโดดเด่นจริงๆ

"ทำไมเพื่อนเราถึงได้มีสาวๆ ห้อมล้อมเต็มไปหมดอย่างนี้นะ"

เขาถามด้วยน้ำเสียงประชดประชันนิดหน่อย แต่ใบหน้าที่ปรากฏกลับแสดงออกเหมือนไม่มีทางเลือก

"ฮาคยง!"

ฮาคยงเงยหน้าหันไปรอบๆ ตามเสียงเพื่อนเรียก เขายืดตัวขึ้นจากหมู่สาวๆ ที่ล้อมอยู่ สาวๆ เหล่านั้นต่างทำหน้าเสียดาย รีบแจกเบอร์โทรศัพทให้เขาอย่างวุ่นวายกันยกใหญ่

"คนรู้จักหรือ"

"เปล่า"

"มีบุญจริงเว้ย... เฮ้อ"

เพื่อนหนึ่งในนั้นถอนหายใจออกมาพร้อมกับจ้องมองใบหน้าอันหล่อเหลาของฮาคยง

ลูกตาที่ดำสนิทเป็นประกายแฝงด้วยความขี้เล่นภายใต้คิ้วที่เข้มจัด สันจมูกโด่งอยู่กลางใบหน้า รับกับริมฝีปากที่มีรอยยิ้มปนอยู่ด้วยเสมอไปจนถึงคางที่ดูหยิ่งจองหอง เขาเป็นผู้ชายที่มีใบหน้าสมบูรณ์แบบจนคนที่มองต้องตกตะลึง

ถ้าเป็นผู้ชายที่หน้าตาหล่อขนาดนี้ แน่นนอนว่าข้างในหัวต้องกลวง แต่เขาไม่ใช่ ชายหนุ่มคนนี้ถึงไม่ค่อยมีความสามารถพิเศษอะไร แต่ก็ไต่ยืนอยู่แถวหน้าเสมอ ช่างเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบอะไรอย่างนี้ การที่ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมากมายห้อมล้อมผู้ชายที่เพอร์เฟกต์แบบนี้เป็นเรื่องปกติมากกว่าจะเรียกว่าเป็นพรสวรรค์พิเศษ

"ใช้พรสวรรค์อะไรเนี่ย ทำยังไงสาวๆ ถึงรุมมากขนาดนั้น มีเคล็ดลับอะไรบอกหน่อยสิ"

"จะเคล็ดลับอะไร ก็หน้าตาที่ดูดีนี่ไง"

ฮาคยของหัวเราะแล้วยิ้มล้อเลียน ดวงตาสองชั้นที่ดำขลับและลากเส้นโค้งราวกับคันธนู พร้อมกับลักยิ้มที่โน้มลงข้างแก้มด้านหนึ่งทำให้เพื่อนๆ ต่างต้องถอนหายใจออกมา เขาเป็นชายหนุ่มรูปงามจริงๆ แต่ก็ก็เป็นเพื่อนที่เกลียดไม่ลงเหมือนกัน

"จะบอกว่าถ้าไม่หล่อเท่าแก ผู้หญิงจะไม่มาเติมไปหมดอย่างนั้นล่ะสิ"

"เพราะฉันรักคนอื่นเป็นต่างหาก รู้มั๊ยว่าทำไมลูกหมากับเด็กถึงชอบอยู่ใกล้ๆ คน"

อยู่ดีๆ ฮาคยของก็ถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"เพราะลูกหมากับเด็กอยากได้รับความรักไงล่ะ เหมือนคนเรานั้นแหละ แล้วผู้หญิงก็เป็นคน แคร์รักเฉยๆ ก็ได้แล้วล่ะ"

"คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าหรือไงถึงพูดอย่างนี้ ฉันก็อยากได้รับความรักเหมือนกัน ไม่เห็นจะมีกลิ่นผู้หญิงรอบตัวฉันมั่งเลย"

"แถนี่ มันไม่ใช่การรับความรัก แต่เป็นการให้ความรักต่างหาก ถ้าอยากได้รับความรัก แค่มอบความรักก็ได้แล้ว ทุกอย่างแขวนอยู่บนความพยายาม"

"เพียงเท่านั้นจริงๆ นะเหรอ"

"ไม่ใช่ ยังมีอีกอย่าง"

ฮาคยของตอบด้วยน้ำเสียงที่แฝงความหมายมากมายท่ามกลางความสงสัยของเพื่อนๆ

"อะไร"

"ไม่รู้เหรอ คนบางคนเกิดมาเพื่อเป็นคาสโนว่าที่ได้รับแต่ความรักไงล่ะ อย่างฉันไง"

ฮาคยของยิ้มรอยยิ้มออกมาพร้อมกับลักยิ้มที่โน้มข้างแก้มด้านหนึ่งแล้วพูดออกมาด้วยสีหน้าจริงจัง เพื่อนๆ ที่อุตสาห์ตั้งใจฟังประหลาดใจไปตามๆ กัน ก่อนจะกระโจนเข้าไปอย่างหมั่นไส้ คนบางคนเกิดมาเพื่อเป็นคาสโนว่าที่ได้รับแต่ความรักจริงๆ นะแหละ

1

* เมื่อโชคชะตาเดินผ่านไป

ในโลกอันแสนกว้างใหญ่ ครึ่งหนึ่งในนั้นเป็นผู้หญิง
และครึ่งหนึ่งในนั้นก็ยังไม่เจ้เจ้าของ
ทุกอย่างแขวนอยู่บนความพยายาม
คุณก็สามารถเป็นคาสโนว่าได้
- บันทึกคาสโนว่า 2

ท้องฟ้าที่มีดครึ้มตั้งแต่ช่วงเช้า ตอนนี้อย่างมีดมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกับฝนจะเทลงมา ฮาคยของริบก้าวเท้าอย่างรวดเร็ว โชคดีที่งานตอนนี้เสร็จไปมากกว่าที่คิดไว้ ปริมาณงานขนาดนี้ไม่จำเป็นต้องปั่นทำท่ามกลางฝนอย่างนี้ได้ ก่อนที่ฮาคยของจะขึ้นรถ เม็ดฝนก้อนใหญ่ก็ตกลงมาบนไหล่ของเขาเป็นเม็ดๆ ผ่านไปไม่ถึงนาที พายุฝนที่บ่งบอกถึงฤดูร้อนก็เริ่มส่งเสียงกระแทบนำรำคาญอยู่บนหลังคารถยนต์

โชคดีจริงๆ เขาปั่นพิมพ์ขณะมองถนนที่มีฝนตกอยู่เต็มหน้าต่างรถ พยากรณ์อากาศบอกว่าฝนจะตกตั้งแต่เมื่อวันก่อน แต่เราก็สามารถเดาได้จากท้องฟ้าที่แปลกไปตั้งแต่ช่วงเช้า ช่วงเวลาที่ถนนเต็มไปด้วย

พายุฝนนั้น คนเริ่มทางร่มที่เตรียมเผื่อไว้กันเต็มไปหมด

ฮาคยของสตาร์ทรถแล้วเปิดวิทยุ เขาขมวดคิ้วเมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ดิ่งโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าเพื่อดูว่าใครโทรมา ใบหน้าของเขาดูกังวลเล็กน้อย เสียงโทรศัพท์ไม่ยอมหยุดสักที ยังคงส่งเสียงร้องอย่างน่ารำคาญ แต่ฮาคยของก็ไม่ยอมมละสายตาจากหน้าต่างรถที่มีน้ำฝนไหลเหมือนคนไม่รู้สึกรถ คนที่อยู่นอกรถต่างถือร่มเดินไปตามทางของตัวเอง ทุกคนก้าวเท้าอย่างเร่งรีบบนถนนที่เต็มไปด้วยพายุฝนรุนแรง มุมตึกด้านหนึ่งมีที่หลบฝนอยู่ ชายที่เหมือนกับไม่ได้เตรียมร่มมาก่อนเอากะเป๋าคูล์มหัวแล้ววิ่งไปที่มุมตึก ผู้หญิงอีกคนหนึ่งก็สายตาแสดงความกังวล จ้องมองท้องฟ้าสลับไปมากับพื้นดิน หล่อนเอากะเป๋าที่ถือไว้เล่นๆ อยู่นั้นใส่เข้าไปในเสื้อตรงหน้าอก แล้วเริ่มโกยอ้วกข้ามทางม้าลายไปบนถนนที่เฉอะแฉะ สายฝนที่เพิ่งตกไม่นานทำให้ตัวเธอเปียกเหมือนลูกหมาตักน้ำ ช่างเป็นผู้หญิงที่แปลกจริงๆ ปกติเราใช้กะเป๋าเพื่อกันฝน แต่เธอคนนั้นก็กลับใส่กะเป๋าไว้ในเสื้อแล้ววิ่งฝ่าฝน ฮาคยของขมวดคิ้วอีกครั้งแล้วสายหน้า ทำไมความทรงจำของวันที่ควรจะลืมถึงลอยขึ้นมาอีกนะ ตอนนี้เสียงโทรศัพท์จอมืออ้วนเงียบไปแล้ว และฝนก็กำลังหยุดตกทีละนิด พร้อมกับท้องฟ้าที่กำลังเปิดออก

แล้ววันแห่งความวุ่นวายก็ได้จบลงสักที ไม่ต้องอยู่ค้างคืนแล้ว แถมไม่ต้องกินข้าวกลางฝุ่นอีกด้วย ฮาคยของจัดโต๊ะหนังสือไปพร้อมกับยิ้มอย่างพอใจ

"เปิดประตูหน่อย วันนี้เมียฉันบอกให้แกไปกินข้าวที่บ้าน"

ประตูถูกเปิดออกจากด้านใน ท่านประธานดงซุแห่งสำนักงานก่อสร้างกำลังยืนอยู่หน้าฮาคยของ

"อ๋อ... เรื่องใหญ่แล้วนะครับท่านประธาน คุณนายชอบผมมากกว่าท่านประธานแล้วนะครับ"

ดวงตาของฮาคยของที่จ้องมองท่านประธานทอแสงเป็นประกายริมฝีปากเต็มไปด้วยรอยยิ้มที่แสนจะมีเสน่ห์

"แกนี่นะ เพราะแกขยันทำงานทำให้ฉันได้กลับบ้านเร็วขึ้น เคื่ก็เลยอยากเลี้ยงชอบคุณต่างหากเล่า ไม่ใช่เพราะแกหล่อสักหน่อย"

"เหมือนจะไม่ใช่ออย่างนั้นนะครับ น่าจะเป็นเพราะความหล่อของผมมากกว่า ท่านประธานอาจจะไม่ทราบมังครับ ฮีจูบอกแล้วว่าจะแต่งงานกับผม"

เขากำลังพูดถึงลูกสาวอายุสามขวบของดงซู ซึ่งเป็นทั้งผู้จัดการรุ่นพี่ที่โรงเรียนและเพื่อนร่วมงานของเขา

"แกพูดอะไร"

สำหรับภรรยาของเขานั้น ถ้าเป็นฮาคยองล่ะก็ หล่อนแทบจะทำให้ทุกอย่าง ซึ่งเขาก็พอจะเข้าใจได้ แต่นี่ถึงขนาดลูกสาววัยสามขวบคนเดียวของเขาเลยเหรห ดงซูหน้าเปลี่ยนสี

กันนั้นแหละ เจ้าผู้ชายคนนี่ ตั้งแต่เด็กเตาะแตะอายุสามขวบจนถึงวัยคุณยายใกล้จะเสียชีวิต ขอแค่เป็นผู้หญิงใส่กระโปรง เจ้านี่ก็สามารถทำให้มาเป็นแฟนตัวเองได้ทั้งนั้น ผู้ชายที่ดูดีขนาดนี้ ทั้งการกระทำหน้าตา รอยยิ้มอันมีเสน่ห์ที่แสดงออกมา ล้วนเป็นพรสวรรค์อีกชนิดหนึ่งที่ไม่ใช่ผู้หญิงคนไหนกล้าพูดว่า 'ไม่ชอบ' ออกมาได้ เขาดูสดใส ร่าเริง เชนอายเล็กน้อย เป็นนิสัยที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ถึงเขาจะไม่ใช่ผู้ชายประเภทที่ชอบบริการสาว ๆ จนตายไปข้าง แต่พวกผู้หญิงก็ตามเขาแจอยู่ดี แม้กระทั่งถึงตอนที่ต้องเลิกกัน ฮาคยองก็ยังมีอย่างสดใสก่อนจากไปในขณะที่นางเอกผู้ถูกทิ้งทุกคนไม่สามารถลืมผู้ชายที่ได้ชื่อว่าคุณค่าในขณะนี้ได้เลย แน่นอน คำอันตรายอย่างคำว่า 'แต่งงาน' จะไม่ออกมาจากปากของฮาคยองแน่ มีแต่คำว่า 'เลิกกัน' ที่จะอยู่คั่นกลางระหว่างฮาคยองกับพวกผู้หญิงพวกนั้นไม่หนีไปไหน

"จะมาหรือไม่มา"

"ผมก็อยากไปอยู่ในกำมือของผู้หญิงสองคนของท่านประธานนะครับ แต่วันนี้คงไม่ได้จริงๆ"

"มีนัดกับผู้หญิงอีกเหรหเนี่ย"

"ครับผม"

ฮาคยองที่จัดการที่นั่งของตัวเองเสร็จยึดตัวขึ้นขาจับอย่างล้อเลียน วันศุกร์บ่าย แหงอยู่แล้วว่าจะต้องมีนัด เมียของเขาอยากให้เจ้านี้ไปถึง ชั้นโทรมมาขอห้อง ก็ต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้วนี่นะ ยังไงเจ้านี้ก็ต้องทิ้งผู้หญิงที่แต่งงานแล้วแถมสามียังลืมหูลืมตาอยู่แน่นอน

"จะให้ทำไปได้ มันเป็นหน้าที่ที่ต้องดูแลประชาชน ผมก็ต้องยอม สละเรือนร่างของผมนะครับ"

สีหน้าของรุ่นพี่ที่แสดงการยอมแพ้ให้กับรอยยิ้มของฮาคยองที่ทำเหมือนกำลังปฏิบัติหน้าที่เพื่อชาติบ้านเมือง

"วันนี้ไปกับใครล่ะ"

คงซูกถามถึงผู้หญิงที่เขาจะเจอวันนี้แล้วลอบถอนใจ ผู้หญิงคนนั้นชอบหมอนี่คนเดียวหรือเปล่านั้นไม่รู้ ผู้หญิงทั้งหลายบนโลกใบนี้ หากได้พบกับรุ่นน้องจอมจู้ของเขาล้วนละก็ คงไม่สามารถชอบใครได้อีก ฮาคยองมีพรสวรรค์พิเศษอันแสนมหัศจรรย์ที่สามารถทำให้ผู้หญิงเป็นของเขาคนเดียว เสน่ห์พิเศษของเจ้านี้เป็นสิ่งมหัศจรรย์อันดับที่แปดของโลกนี้เลย

"ลูกสาวคนเดียวของคุณนายคัง"

ฮาคยองยิ้มอย่างสดใสแล้วตอบ

"คุณนายคัง ใครกัน"

"คนที่ปลูกบ้านที่อิลซานไง ที่ปีที่แล้วพี่เพิ่งสร้างโรงเรียนอนุบาลให้ไงล่ะ"

"อ้อ เจ้าของโรงเรียนอนุบาลแห่งความรัก!"

คงซูกนึกถึงลูกคำหญิงคนงามคนนั้น หญิงวัยสี่สิบปลายๆ ที่มีบ้านอยู่ที่อิลซาน และบริหารโรงเรียนอนุบาลที่ค่อนข้างใหญ่อยู่ที่คังนัม มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้กับทุกคน ใบหน้าที่งดงามกับจิตใจที่แสนดี ผู้หญิงที่นิสัยดีและสวยด้วยนั้นช่างหายากจริงๆ ใบหน้าของฮาคยองที่เต็มไปด้วยความวาดหวังว่า ลูกสาวของคุณนายคังจะสวยเพียงใดส่งประกายจนเขารู้สึกได้

"ถูกต้องแล้วครับ"

ฮาคยของพยักหน้าอย่างชื่นชมให้กับดงซูที่นึกออกจนได้

"ฉันต้องไปแล้ว เออ แล้วแกอย่าทำให้ลูกค้าเคืองล่ะ"

"ครับผม เพราะเค้าเป็นถึงลูกสาวของคุณลูกค้าไฉมัยล่ะ"

แม้จะบอกด้วยสีหน้าจริงจังและน้ำเสียงที่ทุ้มต่ำลงแล้วก็ตามแต่ก็ไม่เห็นจะทำให้เจ้าฮาคยของกลัวได้เลย ยกเลิกไม่ได้เพราะไปพบผู้หญิงสวยนี่เอง ไม่อยากเห็นหน้ามันเลยจริงๆ

"รู้แล้วก็ทำดีๆ ละกัน ถ้าทำอะไรผิดพลาดลงไปแล้วธุรกิจเราพังล่ะก็ แกต้องรับผิดชอบครอบครัวของฉันนะ"

"ถ้าฉันฮยองซูกับฮึจูกอาจทำให้ธุรกิจล้มละลายเลยมั้ง"

"ไม่อยากเห็นขี้หน้าแกเลยจริงๆ"

ดงซูไม่ขยับเขยื้อนใดๆ เขาชำเลืองมองฮาคยของที่อยู่ตรงหน้าแล้วยักคิ้วให้ด้วยท่าทางที่ตรงข้ามกับคำพูด

"รู้แล้ว รู้แล้ว ผมชินกับเรื่องนี้มาตั้งนานแล้ว"

"คุณนายคงไม่ใช่แค่มีชื่อเสียงเรื่องโรงเรียนอนุบาล แต่เป็นคนกว้างขวางมาก ฉันถามทางตึกซัมวอนมาแล้ว"

แม้ดงซูจะพูดด้วยท่าทางกระวนกระวาย แต่เขาก็ยังยิ้มออก นั่นเพราะเขาเชื่อในความสามารถและความพยายามในตัวรุ่นน้อง ฮาคยของไม่ใช่คนโง่กว่าจอมเจ้าชู้ที่ชอบผู้หญิงสวยจนแยกแยะไม่ออกระหว่างหน้าที่การงานกับเรื่องส่วนตัว โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง เขาไม่ใช่คนโง่ที่จะหยุดธุรกิจที่กำลังเริ่มต้นพร้อมกับอนาคตตัวเอง

"Yes Sir"

เขาตะเบะลิ้อเสียนด้วยการเอานิ้วสองนิ้วแตะข้างหน้าผาก

2

* ความเสียหาย มองครึ่งเดียวก็ดูออก

เป็นมิตรเสมอไม่ว่าเมื่อไหร่
ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิงที่ไม่มีโอกาสพบเป็นครั้งที่สองด้วยแล้ว
ยิ่งต้องเป็นมิตรมากกว่าเดิม
- บันทึกคาสโนว่า 3

แน่นอนว่าหญิงสาวไม่คล้ายกับแม่ของหล่อนเลย ผมมัดไว้หลวมๆ
แว่นตาดกอยู่ที่ปลายจมูก แก้มป่องจนยื่นออกมา ใส่งางเกงสูทสีเทาแบบ
เรียบๆ พุดได้คำเดียวว่าหล่อนไม่ใช่สเป็คของเขาเลย ก่อนหน้านี้เขา
คาดหวังเอาไว้มาก แต่เขาเป็นใคร ถ้าไม่ใช่คาสโนว่าที่รู้จักสานสัมพันธ์กับ
ผู้อื่น เข้าได้กับคนทุกสังคมในโลกนี้ อัจฉริยะดีและสุภาพกับผู้หญิง
ทุกคน มันเป็นหน้าที่พื้นฐานสำคัญที่คาสโนว่าจะต้องมี แม้ถึงเวลาที่จะ
จากกัน แม้ต้องพูดว่าจะไปแล้ว ก็ยังต้องมอบความทรงจำที่ดีให้
โดยเฉพาะกับผู้หญิงที่จะไม่มีโอกาสได้พบกันเป็นครั้งที่สองด้วยแล้ว
ละก็ ยิ่งต้องมอบภาพความทรงจำดีๆ ให้มากยิ่งขึ้น

เพราะอะไรรึนะหรือ เพราะเขาเป็นคาสโนว่าที่ซ้ำของทั้งหลักการ

และภาคปฏิบัติในแง่ คาสโนว่าต้องปฏิบัติตามคำสอนของบรรพบุรุษที่ถ่ายทอดกันมา คาสโนว่าต้องมีความชำนาญในการซ่อนความผิดหวังของตัวเองไว้ในส่วนลึกของลูกตาได้เนียนอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด

"คุณคล้ายแม่จังเลยนะครับ"

เขายิ้มให้กับหญิงสาวตรงหน้าพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำและใบหน้าจริงจัง รวากับว่าสาวงามเพียงหนึ่งเดียวบนโลกนี้กำลังยืนอยู่ต่อหน้าเขา แต่คำตอบที่หล่อนมีให้กับความพยายามแสดงเสน่ห์อย่างเต็มที่ของเขากลับกลายเป็นใบหน้าที่แสดงความรำคาญอย่างสุดแสน

ถ้ามองอย่างคาสโนว่าที่มีประสบการณ์ซ้ำของเรื่องผู้หญิงอย่างเขาแล้ว ถือว่าหล่อนมีสายตาที่ไม่ลึกซึ่งเอาเสียเลย

การสร้างภาพพจน์ที่ดีกับพวกผู้หญิงหลงตัวเองคงไม่มีประโยชน์ แต่ถ้าเกิดหล่อนคิดว่าตัวเองสวยจริงๆ จะทำยังไงล่ะเนี่ย เขาหลบถอนหายใจอยู่ในใจ ถ้ารู้ว่าเป็นอย่างนั้นคงไม่ปฏิเสธคำเชิญของรุ่นพี่ดงซูหรรอก ดัดลินใจผิดจริงๆ

ผู้หญิงตรงหน้าเขามีอบปิดผมสองสามเส้นที่ตกลงมาจากการมัดไว้หลวมๆ อย่างรำคาญ หล่อนไม่ตอบรับคำพูดอะไรของเขาเลย เขาถอนหายใจด้วยความเสียดาย ผู้หญิงที่อยากให้ผู้ชายดูแลปกป้องต้องมีร่างกายที่บอบบาง ดูอ่อนแอ มีจิตใจดี ผู้ชายถึงจะรู้สึกอย่างนั้น

แต่ผู้หญิงตรงหน้ากลับมัดผมแบบนี้ แถมมัดมันขึ้นไปอย่างมีชีวิตชีวาด้วยนิ้วมือที่อวบ เขาอ่านท่าทางที่เหนื่อยล้าจากการทำงานมาทั้งวันของหล่อนได้ ดูท่าทางหล่อนมีเรื่องทุกซึกซายมากจริงๆ

ก่อนอื่นหล่อนต้องไม่ใส่วैन ผมต้องยาวกว่านี้ นิ้วต้องเรียวขึ้นอีกหน่อย และต้องดูสง่างามมากกว่านี้

แต่ถ้าผู้หญิงอวบๆ ตรงหน้านี้แสรังทำท่าทางอ่อนหวานและงดงามเหมือนกำลังออกทีวีล่ะก็ยิ่งผิดพลาดไปใหญ่ ท่าทางที่สง่างามอย่างดาราพวกนั้นต้องฝึกฝนและพยายามจนเลือดตาแทบกระเด็นเลย ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ทำไม่ได้แน่

เสียงแห่งความเสียดายโหยพุ่งอยู่ในใจของเขาแต่ไม่ได้แสดงออกมา ข้อเสียของผู้หญิงไม่ใช่เรื่องผู้ชายสมควรจะพูดออกมามตรงๆ ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะหลงตัวเองอย่างหนัก หรือเป็นผู้หญิงที่ไม่สวยจนไม่สนใจตัวเองก็ตาม การพูดความจริงก่อให้เกิดความเสียหายและพินาศในปริมาณสูงเลยทีเดียว เรื่องวันนี้ไม่สนุกและยังน่าเจ็บใจด้วย แต่ในเมื่ออดทนมาจนถึงตอนนี้แล้วก็ต้องอดทนจนถึงที่สุด อดทนหน่อย เพื่อรักษาชื่อเสียงของคาสโนว่าเอาไว้

แล้วแก้วกาแฟก็ถูกนำมาวางลงตรงหน้าของทั้งสอง สวานน้อยที่มาเสิร์ฟไม่สามารถละลายสายตาจากฮาคยองได้เลย ฮาคยองที่เคยชินกับเรื่องแบบนี้แล้วส่งยิ้มอย่างมีความหมายให้ มินจูที่ไม่พูดอะไรตั้งแต่เมื่อครู่เห็นท่าทางนั้นแล้วยิ้มออกมาพร้อมกับหัวเราะเบาๆ เขาช่างเป็นผู้ชายแบบที่ผู้หญิงคนไหนก็ต้องเป็นของเขาจริงๆ

"เชิญดื่มเลยครับ กลิ่นค่อนข้างดีเลยนะครับเนี่ย"

ฮาคยองเผยฟันสีขาวเมื่อส่งรอยยิ้มอันงดงามออกไป มินจูถึงกับเบะปาก ในรอยยิ้มที่สว่างไสวนั้นหาความจริงใจไม่ได้เลย ณ วันนี้อะไรซักอย่างก็เริ่มสงสัยแล้วว่าแม่ที่เคียดแค้นจะยอมให้หล่อนมาอยู่ตรงนี้เป็นแม่แท้ๆ หรือเปล่า จะมีแม่ที่ไหนในโลกจะแนะนำผู้ชายอย่างนี้ให้ลูกสาวตัวเองบ้าง

การคบหากับคนเจ้าชู้แบบนี้ ให้ฟังเสียงบ่นของหัวหน้ากับอาจารย์ปาร์คที่จู้จี้จะมีประโยชน์กว่านี้อีก ขอให้มันจบไปเร็วๆ เถอะ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาไปมากกว่านี้ หญิงสาวถอนหายใจเมื่อเห็นรอยยิ้มที่เผยให้เห็นถึงจิตใจอันมืดดำ และปากที่เคลือบไปด้วยคายกยอจอมปลอมของเขา

โอ๊ย เลิกเร็วๆ เถอะ ดันยุ่งจะตายซักอยู่แล้ว ช่างเป็นการเสียเวลาในเรื่องที่ไร้ประโยชน์จริงๆ มัวแต่นั่งอยู่ที่นี้เหมือนคนโง่ไม่มีชีวิต

"ทำอย่างนี้มานานแล้วหรือคะ"

มินจูที่มือข้างหนึ่งถือแก้วกาแฟอยู่ บัดผมที่อยู่ข้างหน้าออกอย่างไม่สนใจตั้งคำถาม

"ถ้าหมายถึงเรื่องทำงานก่อสร้างล่ะก็..."

ฮาคยองสับสนกับคำถามที่หล่อนถามขึ้นอย่างกะทันหัน เห็นนั่งเรียบเป็นเป่าสากออยู่ตั้งนาน แต่เขาก็จัดแจงทำสีหน้าให้เป็นปกติ

"ไม่ใช่ ไม่ใช่เรื่องนั้น หมายถึงเรื่องไล้บสาวนะค่ะ"

หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่ใส่ใจอะไร ระดับเสียงยังคงเบื่อหน่ายไม่เปลี่ยนแปลง

"ครับ?"

คำถามของหญิงสาวที่ยิงออกมา และตัดบทด้วยใบหน้าที่ค่อนข้างเบื่อหน่ายทำให้ฮาคยองถึงกับเซียงหัว

น่าจะฟังผิดนะ หล่อนบอกว่าไล้บสาวหรือ เมื่อกี้ไม่น่าจะใช้คำพูดของผู้หญิงที่ดูอึดอัดพูดออกมาเลย

"แก่งไม่ใช่เล่นนะค่ะ ทำมานานหรือยังคะ เป็นคาสโนว่าเนีย"

หล่อนถามด้วยใบหน้าที่ดูไม่แยแส แต่ทว่าในดวงตามีแววแสดงความขอโทะ ผู้หญิงที่รู้ทันคาสโนว่าอย่างเขาอย่างทะลุปรุโปร่งแสดงตัวออกมาแล้ว ฮาคยองที่แปลกใจด้วยความไม่คาดคิดอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ เขาหัวเราะคิกคักออกมา แต่ผู้หญิงที่อยู่ด้านหน้ากลับไม่รับมุกด้วย หญิงสาวชดกาแพ่เข้าปากด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายอย่างที่สุด

"คุณมินจุมานี่นี้ทำไมหรือครับ"

เขายิ้มออกมาอย่างยากเข็ญ ผู้หญิงคนนี้เป็นประเภทไม่ต้องการผู้ชาย และยิ่งไปกว่านั้นยังมีดวงตาที่ดูออกว่าเขาเป็นคาสโนว่าด้วยการมองเพียงครั้งเดียวด้วย ถ้าหนีได้คงหนีไปไกลแล้ว จะได้ไม่ต้องมาอยู่ตรงนี้ เหตุผลที่เขามาที่นี่ไม่ใช่เพราะความโลภเด็ดขาด และแน่นอนว่าหล่อนไม่ถูกใจเขาด้วย เขาไม่เคยเจอเรื่องแบบนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่อยู่ๆ เขาก็ชักรู้สึกสนุกขึ้นมาเหมือนกันแฮะ

"แล้วจะเพราะอะไรหรือคะ"

หล่อนที่ดูราวกับรำคาญ หันหน้าไปหาและประสานสายตาเข้ากับเขาพอดี สายตาอันคมกริบของหล่อนที่มองลอดแว่นมานั้นราวกับกำลังส่องประกาย แต่แล้วก็หลุกกลับเข้าไปในเปลือกตาอีกครั้ง

"ถ้าฉันไม่ออกมาในวันนี้ แม่ของฉันบอกว่าจะคบกับคุณแทนฉัน ฉันก็ไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน จริงๆ แล้วฉันก็ลำบากใจเหมือนกันแหละ ถ้าอายุปุ่นนี้แล้วต้องอยู่บ้านเดียวกับคุณพ่อที่ยังหนุ่ม"

เธอยกไหล่แล้วส่งสายตาที่บ่งบอกถึงอารมณ์ที่ไม่สู้ดีนักออกมา ปกติวันนี้เป็นวันที่เธอมีนัดกินข้าวกับแม่จนกลายเป็นกิจวัตรไปแล้ว แต่เพราะเจ้าคาสโนว่าคนนี้ทำให้ต้องยกเลิกไป

อ่านความรู้สึกของหล่อนที่แสดงออกมาทางสีหน้าแล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ ซ่างเป็นผู้หญิงที่น่าสนุกจริงๆ ความรู้สึกสนุกสนานเริ่มพรุ้งพรู สารเอนดอร์ฟินแผ่ซ่านไปทั่วร่างกายของเขา แล้วนี่หล่อนคิดว่าการที่เขาหัวเราะสดใสเมื่อครู่เป็นการลาอย่างนั้นหรือ ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าถึงได้หยิบกระเป๋าวางอยู่ข้างๆ ขึ้นมาบนตัก กระเป๋าของหล่อนดูใหญ่และหนักจริงๆ

"ทำไงได้ เราคงต้องเจอกันต่อไป"

เขาต้องพยายามกลืนเสียงหัวเราะลงไปด้วยความยากลำบากเมื่อเห็นท่าทางของหล่อนแล้วรีบนั่งหลังตรง

"ทำไมล่ะครับ"

หล่อนที่กำลังจัดกระเป๋าอยู่หยุดจ้องหน้าฮาคยอง แน่นนอนว่าเป็นใบหน้าที่ทั้งเหนื่อยใจและรำคาญอย่างมาก

"ไหนบอกว่าคุณแม่คุณอยากพบผมไม่ใช่เหรอ แต่ผมถูกใจคุณ มินจุที่อยู่ตรงหน้ามากกว่าคุณนายคังนะครับ"

ฮาคยองพูดยังจริงจัง แต่ว่าหล่อนกลับไม่รู้สึกรู้สึกรถึงความจริงจังนั้น ฮาคยองเองก็รู้สึกได้ถึงความไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลยของหล่อน ผู้หญิงคนนี้ซ่างเป็นผู้หญิงที่ฉลาดและมีไหวพริบมากกว่าที่คิดเสียอีก

"ขอบคุณมากนะคะ แต่ว่าฉันมีงานที่สำคัญมากกว่ามานั่งล้อเล่นกับคุณ"

หญิงสาวที่ตัดบททางจริงจังของเขาซดกาแฟเอือกๆ จากนั้นก็หยิบกระเป๋าที่เก็บเรียบร้อยขึ้นมาราวกับทุกอย่างจบสิ้นลงลุกพรวดขึ้นทันที

"เดี๋ยว"

ฮาคยของริบลุกขึ้นยืนแล้วจับแขนเธอไว้ เขาไม่ยอมทิ้งมืออาหาร
สนุกๆ อย่างนี้ง่ายๆ หรือก ฮึม ไม่ยอมหรือก

"มีอะไรอีกคะ"

หล่อนจ้องใบหน้าของฮาคยองด้วยสีหน้าเหมือนกับเวลามีเซลล์
แมนมากดกกริ่งหน้าบ้านในตอนบ่ายวันอาทิตย์ขณะพักผ่อนอยู่กับบ้าน
ตั้งแต่จำความได้ฮาคยองไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนมองเขาด้วยสายตา
แบบนี้มาก่อนเลยแม้แต่คนเดียว

"ผมอยากพบคุณอีก"

น้ำเสียงของฮาคยองดังขึ้นนิดหน่อยด้วยความตั้งใจ ทุกคนรอบๆ
ต่างหันมาจ้องมองพวกเขา อ่านออกเลยว่าในหัวของพวกเขา กำลังคิดว่า
ผู้ชายที่หน้าตาหล่อเหลาขนาดนี้มาทำอะไรกับผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างนั้น

"คุณนี่จริงๆ เลยนะ"

มินจูชายหางตาไปยังสายตาที่มองอยู่รอบๆ ด้วยความสนใจและ
อยากรู้อยากเห็นแวบหนึ่ง

ผู้ชายคนนี้อาจฉันท้อเล่นหรือเนี่ย ฉันทุงจะตายอยู่แล้ว ทำไม่ถึง
เป็นอย่างนั้นนะจริงๆ เลย คุณไม่ถึงนาที่ก็รู้ว่าผู้ชายหล่อเหลาที่แม่
ชื่นชมจนน้ำลายแตกฟองจนถึงเมื่อเช้าคนนี้เป็นคาสโนว่า มินจูได้แต่
ส่งเสียงจี้จะออกมาอย่างซัดใจ ลังเลว่าจะฟังเขาดีหรือไม่ ในที่สุดหล่อนก็
ลงไปนั่งอีกครั้งหนึ่ง ถ้ารู้ว่าเป็นอย่างนี้ ไม่ยอมทำตามคำขูของแม่ก็ดี
หรือก แต่ยังไม่ก็เลือกผิดไปแล้ว

มินจูมองผู้ชายที่กำลังส่งยิ้มให้กับตัวเองอย่างไร้ความรู้สึก แล้ว
ภาพการสนทนาที่แม่พูดอยู่ฝ่ายเดียวกับคำขู่ที่เกือบจะเป็นคำสั่งก็ลอยขึ้น
มาในความคิด

"ลูก ผู้ชายคนนั้นไม่เลวจริงๆ นะ ถ้าทิ้งไปแล้วก็น่าเสียดายแยะ"

"แม่ ช่วงนี้หนูยุ่งมากๆ"

ลูกสาวถอนหายใจไปพุดไป แต่ผู้เป็นแม่ก็ไม่ใส่ใจแม้แต่คนเดียว
เอาแต่พุดในสิ่งที่ตัวเองอยากพุดต่อไปเรื่อยๆ

"ยุ่งจนไม่มีเวลาไปพบผู้ชายฉันหรือ ผู้หญิงอะไร"

แม่ไม่สามารถเข้าใจเลยว่าผู้หญิงมีเหตุผลที่ยุ่งอะไรขนาดไหนถึงไม่มีเวลาไปพบผู้ชาย ไม่ใช่สิ ไม่ยอมมารับซะมากกว่า ผู้หญิงสมัยก่อนเชื่อว่าเหตุผลหนึ่งเดียวที่จะทำให้ผู้หญิงไม่ว่างมากที่สุดในโลกก็คือผู้ชาย ขณะที่โลกยังหมุนไปเรื่อย แต่แม่ก็ยังมีความคิดว่าชีวิตของผู้หญิงต้องแขวนไว้กับผู้ชายและต้องมองแต่ผู้ชายเท่านั้น แล้วจะให้ทำยังไงได้

"วันนี้เป็นวันนัดกินข้าวของพวกเรานะคะ"

แม่กับหล่อนจะใช้เวลาอยู่ด้วยกันในสถานที่ที่มีบรรยากาศดี และมีเวลาพูดคุยรับฟังซึ่งกันและกันเดือนละหนึ่งครั้ง แต่ว่าครั้งนี้อยู่ดีๆ หล่อนกลับต้องมาพบผู้ชายแทนแม่แทนข้าว

"เราไปกินข้าวกันเถอะนะคะ"

"เห็นข้าวดีกว่าผู้ชายดีๆ หรือ"

"ถ้าดีขนาดนั้น แม่ก็ไปพบเค้าแทนสิ"

มินจูกอนหายใจให้กับความต้องการอันไม่สิ้นสุดของแม่ หญิงสาวปั่นพีมา แล้วสีหน้าของแม่ที่จ้องมองอย่างเคืองๆ ก็กลับดูอารมณ์ดีขึ้น สายตาเป็นประกายกับเปลือกตาที่กะพริบพริบๆ นั้น ทำให้หล่อนรู้สึกถึงกลางที่ไม่ค่อยดีนัก เหมือนทำผิดพลาดอะไรไปแล้วยังไงก็ไม่รู้

"อืม เป็นความคิดที่ดีนะ ถ้าแม่ไม่ไปละก็ รู้ไว้เลยว่าแม่จะได้มีพ่อใหม่ที่ยังเป็นหนุ่มอยู่แน่ๆ"

"แม่!"

เธอตกใจแล้วตะโกนออกมา แต่ว่าใบหน้าของแม่กลับดูพอใจเป็นอย่างมาก แล้วในที่สุดก็เป็นการทำผิดพลาดอย่างมหันต์จริงๆ ด้วยทำไม่ถึงกลายเป็นแบบนี้

"มีพ่อใหม่ก็น่าจะดีนะ"

พูดเล่นหรือเปล่า หล่อนตกใจจ้องหน้าแม่ แต่ใบหน้าของผู้เป็นแม่ไม่มีร่องรอยของการล้อเล่นแม้แต่ชนิดเดียว อะไรกันเนี่ย แม่ทำเหมือนพูดจริงอย่างนั้นแหละ มินจูกอนใจเมื่อได้ยินคำพูดที่เหมือนจริงเหลือเกิน คงต้องยอมแพ้จริงๆ แล้ว

"แกก็ลองไปคุยดูก่อน ถึงไม่อยากเห็นหน้าเขาก็ต้องไป ไม่มีเงื่อนไขอะไรทั้งนั้น ยิ่งไงแกก็ต้องไป ไม่งั้นคงได้ไปงานแต่งของแม่หรือแม่ก็ของแกช้กงานนะละ"

แม่ถวิลตามองโกธธู ถึงรู้อยู่ว่าล้อเล่น แต่ช่วงเวลานั้นหล่อนรู้สึกเหมือนกำลังจะมีพ่อใหม่ที่ยิ่งหนุ่มจริงๆ มินจุที่คิดถึงเรื่องเมื่อวานยิ้มออกมา หันไปมองคุณพ่อที่จะมาเป็นสมาชิกคนใหม่ของครอบครัวตรงหน้าอีกครั้ง แล้วหญิงสาวก็ต้องถอนหายใจออกมา

"นี่คุณ เอ่อ..."

หล่อนพยายามนึกชื่อเขา แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกเลยบอกว่า

"นี่ คุณคาสโนว่า เรามาพูดกันแบบจริงๆ เลยดีกว่า"

"ฮาคยของครับ คิมฮาคยของ"

ผู้หญิงที่จำชื่อเขาไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้แล้ว นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาครั้งแรกจริงๆ วันนี้มีอะไรหลายอย่างที่ต่องบันทึกลงในประวัติศาสตร์ของคาสโนว่าแห่งประเทศไทยเลย

"คะ คุณคิมฮาคยของ บรรดาพวกผู้หญิงที่คุณเจอมา ฉันเป็นสเป็คคุณเหวอคะ"

น้ำเสียงของหล่อนแสดงความเชื่อมั่นว่าไม่มีทางเป็นอย่างนั้น โบหน้าบงบอกว่าได้โปรดอย่าคิดมาล้อเล่นกับหล่อนเชียว ฮาคยของยิ้มน้อยๆ เผยให้เห็นลักยิ้มบนแก้มเรียวบางให้โบหน้าที่แสดงความตั้งใจของหล่อน

มินจุพยายามอดทนแม้ในใจจะกระวนกระวายเต็มทน หล่อนมองประจันหน้าผู้ชายที่นั่งอยู่แล้วผลอกลิ้นหมากฝรั่งที่เคี้ยวอยู่ลงไปอย่างไม่รู้ตัว พระเจ้าช่วย หล่อนรังเกียจลักยิ้มและการทำท่าทางให้ดูดีนี้เหลือเกิน หล่อนเกลียดผู้ชายที่มีตาสองชั้น เกลียดผู้ชายที่มีลักยิ้ม หรือแม้แต่ผู้ชายที่มีรอยยิ้มในดวงตา หล่อนเกลียดทั้งหมดนั้น แต่กับผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าหล่อนตอนนี้ แม้เขาจะมีสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด อะไรบางอย่างที่ทำให้หล่อนไม่สามารถเกลียดหรือไม่ชอบแผ่ซ่านออกมาจากตัวเขา ต้องมีอะไรผิดปกติแน่ แม้ไปเอาผู้ชายแบบนี้มาจากไหนนะ ทำกับ

ถูกกินไปจริงๆ สายตาเป็นประกายของเขาดูอันตรายเหลือเกิน เหมือนกับ
สายตาของแม่เมื่อวานนี้เลย

"ไม่ใช่แน่นอนครับ แต่ผู้หญิงแบบคุณที่ผมเพิ่งเคยเห็นครั้งแรก
ถูกใจกว่า"

ฮาคยงที่มองหล่อนและส่งรอยยิ้มอ่อนโยนมาทางดวงตาพูดอย่าง
ตรงไปตรงมาด้วยสีหน้าจริงจัง

"คุณว่าจะไรนะคะ"

ดวงตาดำสนิทของมินจูมองผ่านลอดแว่นออกมาด้วยความตกใจ
ใบหน้าของหล่อนแสดงความสับสนและประหลาดใจชัดเจน มินจู
ทำเสียงจี้จะออกมาสั้นๆ และหุ้มต่ำ

"ขอบคุณที่คุณสนฉันค่ะ แต่ฉันไม่รู้สึกสนคุณแม้แต่นิดเดียว"

หล่อนผุดลุกขึ้นอีกครั้ง แต่เขาจับมือหล่อนไว้

"ผมอยากพบคุณอีก"

เขามองตรงเข้าไปในดวงตาของมินจูที่กึ่งนั่งกึ่งยืนราวกับจะ
สรวลพริกอะไรออกมา ถ้าจะบอกว่าในเวลานั้น หัวใจไม่ได้หยุดเต้นจะ
ต้องโกหกแน่ๆ หรือไม่อย่างนั้นร่างกายคงมีปัญหาที่หนักหน่วง เขาคง
รู้สึกตัวดีอยู่แล้ว แต่ความผิดปกติกและหัวใจของหล่อนที่เต้นโดยไม่ได้รับ
อนุญาตจากเจ้าของนี่สิ หล่อนสะบัดหน้าอย่างรวดเร็วแล้วรีบตั้งสติ

"ไม่มีอะไรแล้วนี่คะ"

หล่อนตัดบท

พูดออกมาเลยก็ได้ว่าอยากเป็นแฟนฉันและไปเดทด้วย พูดอย่างนี้
ยังตรงกว่าอีก

"ถ้าฉัน ผสมกับแม่คุณดีไหม"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งแต่สายตาจริงจัง ตอนนี้ถึงขั้นชู้กันเลย
ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมมนุษย์ที่ผีส่งมาเกิดคนนี้ขนาดชู้แล้วก็ยังมีเสน่ห์
แต่ยังเฝ้าเวลาโนว่าก็ยังเป็นคาสนเฝ้าอยู่วันยังค่ำนะแหละ

"คุณบอกว่าจะทำอะไรนะ"

"คุณก็รู้สิครับว่าแม่ของคุณเป็นคนสวยแค่ไหน"

แน่นอน ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วละ ใบหน้าที่เห็นอยู่ทุกวันๆ กับท่าทางที่มีเสน่ห์ของแม่ ทำให้หล่อนจะไม่รู้ แล้วแม่ก็หลงใหลผู้ชายคนนี้ถึงขนาดว่าถ้าบอกว่าเขาเป็นคาสโนว่าแม่ก็ไม่สนใจหรอก ถ้าพบและตกใจกับผู้ชายแบบนี้ ท้ายที่สุดแล้วก็ต้องเสียใจ

พ่อของเรายังติ๊กว่าผู้ชายเจ้าชู้ที่ทำให้กังวลไปทั้งชีวิตซะอีก รู้สึกผิดต่อแม่มากๆ แต่ถ้าคิดถึงชีวิตข้างหน้าที่จะมีแต่เรื่องวุ่นวายจะทำให้ทำยังไงได้ละ ยิ่งไปกว่านั้นท่าทางแม่จะชอบผู้ชายคนนี้นักด้วย ดูจากที่แม่บอกว่าจะให้เขามาเป็นพ่อใหม่ของหล่อน หยุดแค่ตรงนี้ติ๊กว่านะ สิ้นใจ วันนี้ได้ชิมอาหารหูกาอาหารตามาทั้งวันแล้ว พ่อได้แล้ว

"ถ้าคุณจะมาคบกับแม่ฉัน ก็คงได้เป็นคุณพ่อตั้งแต่ยังหนุ่ม ขอยินดีไว้ล่วงหน้าเลยนะคะ"

หล่อนพยักหน้าอย่างยากที่จะยอมรับ ถ้าอยากจะเป็นนักก็ตามใจเถอะ หญิงสาวทำหน้าที่เหมือนไม่รู้จะทำยังไงกับชีวิตแล้ว

"Bye-bye papa"

หล่อนยกคิ้วแล้วลุกจากที่นั่ง ชายหนุ่มซึ่งยังคงอยู่ที่เดิมหุบยิ้มแล้วหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียว พอเขาลุกขึ้น เสียงโทรทัศน์ที่มีมือถือก็ดัง พอฮาคยงรู้ว่าใครโทรมา รอยยิ้มราวกับภาพวาดก็หายออกไปจากดวงหน้าทันที เขาดึงแบตเตอร์ออก สายหัวให้กับความคิดที่ผ่านเข้ามาเต็มหัว

เขาบ่นอยู่คนเดียวว่าเป็นไปไม่ได้หรอก ก่อนจะหันมองที่นั่งของมินจูที่เพิ่งลุกจากไป ชายหนุ่มยิ้มออกมา วันนี้นับเป็นประสบการณ์ที่สนุกจริงๆ